

tellåta «Manafon», som er en nydelig konklusjon, med både tekst og musikk til ettertanke.

Manafon er også å få tak i som deluxe-versjon med DVD med filmen *Amplified Gesture*.

SYNKOKKE

Hokjønn

2CD • UK • 2009 • AIMSOUNDCITY
www.synkoke.com

RICHARD A TOFTESUND

Kvintetten SynKoke, med spor til Kristiansand, Bergen og Suldal, er behørig intervjuet i Tarkus nr. 48 og ivaretar dessuten en fullt operativ, om noe skrønet måteholden hjemmeside – hvorfor jeg sparer de mest trivielle formalia. Bortsett fra at SynKoke har en kvinnelig bassist i Ellen Andrea Wang.

Hokjønn (les: «Kvinner») er et jordskjelv av et debutalbum. Ikke bare i sitt potensielle kulturnedslag, men i sin bare lyd. Platen utfordrer så mange konvensjoner i løpet av knappe 37 minutter at du vanskelig kan bli annet enn overbevist dersom du følger med hele veien, dette fordi prosessen skjer både uanstrengt og utilsiktet og med et instinktivt grep som neppe kan forstås som annet enn urkraft – én bandet både utviser og fremkaller.

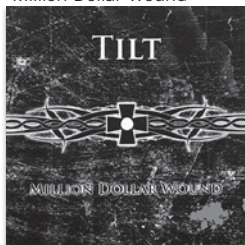
«Ho Seier Kva Ho Tykkjer» åpner; et skeivt tverrløp av halvstakkato anslag mellom trommer, bass, gitar, altsax og et tilsynelatende diskret el-piano, etter hvert et knippe frådende verbalfraaser med Olav H. Hauges kopirett, alt gjennom en skitten diskanttrakt som smeller imot deg – dette er SynKokes endimensjonalitet i korttekst. Første konvensjonsutfordring ligger i erkjennelsen av at endimensjonaliteten i dette tilfellet er helt uavvendelig, og før du vet ditt arme råd befinner du deg midt i albumet, uten å fatte eller begripe hvordan du havnet der. Svevekoret over strengnistene i «Kraninterlude» har hensatt din sult på noe såpass kunstferdig som en konsistent melodilinje, repetisjonen av den skingrende klaverakkorden i «Bankande Glede» har gitt deg overflødig

kontinuitet, tellekanten gjennom takten i «Bomskot» hisser opp enda en Hauge-tekst og svinser mildere frem i «Backwheelinterlude» før lungene vrenses i messing, messing som nær på spytter blodrust i «Soleis Fekk Eg Ljåen». De avsluttende «I Egypt Hadde Guden For Lærdom Hovud Som Ei Ape» og «Koral» eksponerer tosidigheten i det endimensjonale – musikken er manisk mektig og dernest tyst avholdende, men likevel alltid like illevars-lende i sitt underliggende kaoskompleks.

Saksofonen er SynKokes fremste våpen. Den rundjuler utad men er likevel det eneste som holder sansene i live mens du revner innad. Dette som hovedinstrument, parret med kvintettens ekteføyte, besettende og aldri oppkonstruerte aggresjon, leder tanken på visse navn i den europeiske avantpunkbingen: tsjekkiske Uz Jsme Dóma, italienske Vakki Plakkula, skotske Dog Faced Hermans og nederlenderne i The Ex eller Dull Schicksal – disse bandene hentet fra språket til så vel jazzen som folke-musikken og fra abstrakt kontemporærlyd, men deres signatur var uomtvistelig raseri-rock. I Norge har kanskje Dødsverk og Shining antydnet liknende, andre steder rabagaster som Scorch Trio og Zu, men det er ikke så viktig. *Hokjønn* er derimot blant de viktigste jeg erfarte i år.

TILT

Million Dollar Wound

2CD • UK • 2009 • PRIVAT UTG.
www.milliondollarwound.co.uk

TROND SÅTRE

Frontfigur for denne nye gruppa er Steve Vantsis, som (skal vi tro pressemeldingen) er mest kjent for å skrive og arrangere musikken til Fish' album *13ths Star*. Gruppa teller også navn som Dave Stewart (Camel), Robin Boulton (Fish og Marillion), og i tillegg bidrar John Wesley (Porcupine Tree), Irvin Duguid (Stilt-skin) og tre sterke gjestevokalister.

Tilt er et mørkt og melankolsk progband som slekter på alle disse artistene. Men det mu-